ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 7 JULI 1977 [1]

P. Guillot
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 43/74

In de zaak 43/74

PIERRE GUILLOT, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, rue Philippe II 34/B/IV,

tegen

verzoeker,

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Pincherle, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Luxemburg — Kirchberg,

verweerster,

betreffende verzoek

1) tot nietigverklaring van de stilzwijgende afwijzing van verzoekers klacht van 26 november 1973,

2) tot betaling van schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, A. J. Mackenzie Stuart en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

1 — Procestaal: Frans.

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Verzoeker was ten tijde van de litigieuze feiten werkzaam bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van Euratom te Ispra, in de onder leiding van Malvicini staande dienst „Bescherming", waar hij was belast met de interne besmettingscontrole van het personeel en de berekening van de geabsorbeerde doses radioactieve stoffen.

2. Ten gevolge van een storing in de reactor Ispra I, werd in 1968 een der leden van het bedienend personeel na inademing van radioactieve gassen besmet. Daarop werd besloten verzoeker te belasten met bepaalde onderzoekingen betreffende de retentiekrommen van xenon in het menselijk lichaam.

3. Vanaf de eerste onderzoeksfasen meende verzoeker een volkomen onverwachte tendens, namelijk een effect van isotopenscheiding, te bespeuren, wat betreft de invloed van de hoeveelheid ingeademd xenon op de retentie. Malvicini was het met deze opvatting niet eens, maar beweerde dat de verkregen resultaten op vergissingen berustten. Verzoeker zette het betrokken onderzoek voort, daar functionarissen van de dienst „Biologie" zich voor zijn werk waren gaan interesseren en hem kredieten en bepaalde materiële faciliteiten hadden bezorgd.

4. Nadat verzoeker diverse malen toestemming had gevraagd zijn resultaten te publiceren, besloot Malvicini in april 1971 de retentieonderzoekingen te herhalen, maar nu in het kader van een oplossing van radioactieve gasmengsels in water. Op dit punt loopt de weergave der feiten uiteen.

5. Volgens Malvicini werd het onderzoek op 26 en 27 april 1971 uitgevoerd, zonder dat hierbij enig effect van isotopenscheiding aan het licht kwam en werd het door verzoeker op 28, 29 en 30 april 's morgens, herhaald.

6. Volgens verzoeker brachten Malvicini en Dominici op 26 en 27 april de instrumenten voor de meting in orde (de bij het onderzoek gebruikte apparatuur was geleend van de afdeling „Milieucontrole en Meteorologie", terwijl verzoeker de buisjes met mengsels van radio-isotopen prepareerde.

7. Hoe dan ook, een eerste of tweede reeks onderzoekingen vond dus plaats op 28, 29 en 30 april, en wel in twee fasen: gedeeltelijke oplossing van het gasmengsel van radio-isotopen in water op 28 april en bestudering van de afname van radioactiviteit in de daaropvolgende nacht, dus de nacht van 28 op 29 april, vervolgens een nieuwe oplossing van het gasmengsel in water op 29 april en registratie van de afname van radioactiviteit van 29 op 39 april.

8. De uitslagen van deze onderzoekingen, of wat verzoeker als zodanig kwalificeerde, en in ieder geval bepaalde resultaten van de spectrometer werden door verzoeker aan Malvicini overhandigd. Zij schenen het door verzoeker beweerde verschijnsel te bevestigen.

9. Bij memorandum van 3 mei deelde Malvicini de directeur-generaal van het

Centrum het resultaat van het onderzoek als volgt mede:

„Het onderzoek heeft geen scheidingseffect teweeg gebracht, ofschoon men herhaalde malen diverse flacons in water heeft laten koken. Ik heb ook gecontroleerd op welke wijze Guillot de metingen heeft verricht waaruit hij met stelligheid het resultaat van scheiding heeft afgeleid. De metingen zijn met een te hoge frekwentie verricht en dus niet op de juiste wijze uitgevoerd".

10. Daags daarna richtte Malvicini, ditmaal met het opschrift „Vervalsing van onderzoekresultaten" een nota aan de directeur-generaal, luidende als volgt:

„Ter aanvulling op mijn nota van 3 mei jongstleden zie ik mij genoodzaakt U mede te delen dat de heer Guillot de onderzoekgegevens van de laatste zes metingen heeft vervalst, teneinde een scheidingseffect aan te tonen.

In strijd met de orders heeft de heer Guillot mij van deze metingen niet de printerlijsten, doch slechts de bewerkte gegevens doen toekomen. De afgedrukte gegevens stonden echter op een strook van een Olivetti-rekenmachine, die ik in de papiermand heb teruggevonden.

Over de wijziging van de gegevens ondervraagd, verklaarde de heer Guillot in aanwezigheid van de heer Dominici met nadruk dat de gegevens rechtstreeks uit de machine kwamen, en dat de lijsten daarvan mij ter hand waren gesteld. Daarop heb ik de rekenmachinestrook laten zien.

De heer Guillot ging toen de printerlijsten halen en rechtvaardigde de wijziging der gegevens met de verklaring dat het ging om een correctie als gevolg van een wijziging van de metingsgegevens van het onderzoek, waarbij hij het correctiepercentage zonder proefneming „nauwkeurig" had kunnen vaststellen".

De gevolgen van deze brief geven aanleiding tot een geding tussen de heer Guillot en de Commissie dat werd beslist bij arrest van het Hof (Tweede Kamer) van 11 juli 1974 (Jurispr. 1974, blz. 891).

11. Bij memorandum van 7 mei 1971 gaf Guillot zijn versie van de feiten en legde uit dat hij op wetenschappelijke gronden de metingen op de juiste wijze had gecorrigeerd en dat hij voor de laatste zes metingen een bijzondere correctie had moeten aanbrengen, omdat één van de buisjes van het proefapparaat toevallig scheef stond. Ten slotte verzocht hij dat één of meer deskundigen en te goeder trouw zijnde personen alle geregistreerde gegevens die in het bezit van de heer Malvicini waren tot zich namen en het gehele hierbij gevoegde bewijsmateriaal en zijn mathematische analyse bestudeerden en controleerden, teneinde na te gaan of zijn interpretatie van de resultaten juist was en recht te doen op de lasterlijke aantijgingen van de heer Malvicini. Bij dit memorandum was een bijlage met technische gegevens gevoegd.

12. Bij memorandum van 6 juli, gericht aan de heer Caprioglio, directeur-generaal van het GCO, gaf de heer Malvicini commentaar op het feitenrelaas van Guillot. Uiteindelijk bleef hij bij zijn standpunt, maar voegde er aan toe dat Guillot hem van alle op 29 april na 11.25 uur verrichte metingen enkel de resultaten, en niet de gegevens zelf van de spectrometer had overhandigd, en dat hij het niet noodzakelijk vond de laatste zes metingen van het onderzoek om te werken, aangezien deze resultaten goed met de voorafgaande metingen overeenstemden. Dit memorandum werd niet naar de heer Guillot gezonden.

13. Op verzoek van de heer Caprioglio verklaarde de heer Guillot in een nota van 9 juli 1971 dat hij zich niet precies het moment herinnerde waarop hij de heer Malvicini in kennis had gesteld van de aangebrachte correcties, maar dat dit in elk geval was gebeurd op vrijdag 30 april 1971, dat de heer Malvicini hem op maandag 3 mei van vervalsing had beschuldigd en dat hij in de namiddag van

diezelfde dag opnieuw had geprobeerd aan Malvicini uit de leggen wat hij had gedaan.

14. Op 21 oktober 1971 stelde Malvicini voor de diensten van de Commissie een nota op, getiteld „Korte beschrijving en toelichtingen betreffende de feiten die de heer Guillot ertoe hebben gebracht een klacht in de zin van artikel 90 van het Ambtenarenstatuut in te dienen", die de volgende passages bevatte:

„De heer Guillot overhandigde mij de resultaten van de sinds het begin van het onderzoek (28 april, 9.45 uur) tot 29 april, 11.25 uur verrichte metingen, tezamen met de printerlijsten van de analysator, doch van 11 van de 14 metingen, verricht tussen 29 april, 11.35 uur en 30 april, 7.10 uur alleen de resultaten.

Toen ik daags daarna op 1 mei, de gegevens van de laatste metingen in grafiek wilde brengen, bemerkte ik dat ik niet over de printerlijsten beschikte; in de mening dat ik ze op mijn tafel had laten liggen ging ik naar mijn bureau, maar daar vond ik ze niet. In een papiermand vond ik echter een stuk van de strook van een Olivettirekenmachine waarop de spectrumwaarden van de laatste zes metingen stonden. Deze waarden kwamen niet overeen met de door de heer Guillot aan mij doorgegeven waarden.

Op maandagmorgen 3 mei verzekerde de heer Guillot op mijn desbetreffende vraag dat de aan mij verstrekte gegevens van de analysator afkomstig waren, zonder dat hierop enige correctie was aangebracht. Toen ik hem liet zien dat ik de gegevens van de rekenmachine bezat, kon hij me hieromtrent geen verklaring geven en verliet hij het gebouw.

Omdat ik argwaan koesterde zocht ik alle printerlijsten en stroken van de rekenmachines in de vuilnisemmers bij elkaar.

's Middags kwam Guillot naar het Centrum en zei dat hij de resultaten van de metingen naar behoren had gecorrigeerd, omdat hij op 30 april, toen hij de apparatuur demonteerde, had ontdekt dat het buisje met het radioactieve mengsel scheef stond. Tot staving van zijn stelling schreef hij een nota waarin ernstige beschuldigingen stonden aan mijn adres, en waarbij een technische bijlage was gevoegd van 8 bladzijden met berekeningen, tabellen en grafieken, om aan te tonen dat de omwerking der gegevens van de laatste zes metingen een door de schuine stand van het buisje noodzakelijk geworden correctie was om gegevens in overeenstemming te brengen met die van 29 april.

Ik voegde de verzamelde stukjes van de printerlijsten bij elkaar en constateerde dat ook de gegevens van 29 april vanaf 11.35 uur op „even passende wijze" waren gecorrigeerd, waarbij ik mij realiseerde waarom Guillot, bij het opstellen van de technische bijlage, schriftelijk de in mijn bezit zijnde lijst met spectra had gevraagd".

15. Dit document werd opgesteld op verzoek van de directeur-generaal van het Centrum „teneinde over de verschillende gegevens te beschikken en de juiste omstandigheden te kennen waaronder de heer Guillot zijn werkzaamheden heeft verricht en zodoende die op- en aanmerkingen van de heer Guillot te kunnen beoordelen" (memorandum van de directeur-generaal van 25 januari 1972).

16. De heer Guillot ontving geen copie van deze nota. Deze werd op een gegeven moment buiten zijn weten in het persoonsdossier opgenomen.

17. De twist tussen de heer Guillot en zijn hiërarchieke meedere werd intussen voortgezet. Op verzoek van deze laatste gedaan op 22 februari 1972 overhandigde de heer Guillot 193 spectra betreffende de voorafgaande proeven aan de heer Benco. Anderzijds verklaarde hij in een nota van 25 februari 1972 onder meer dat vooral de eerste 20 resultaten betreffende de op 28 april 1971 verrichte oplossingen en voorts de 10 van 29 april echt belangrijk waren.

18. Bij memorandum van 26 november 1973 diende Guillot een klacht in bij de Commissie in de zin van artikel 90 van het Statuut, waarin met name het volgende werd gesteld:

„Op 15 september 1973 heb ik ter griffie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen te Luxemburg mijn persoonsdossier geraadpleegd dat zich daar bevindt ingevolge de lopende zaak 53/72.

Voor de eerste keer heb ik kennis genomen van een door Malvicini ondertekende nota van 21 oktober 1971, met het opschrift: „Korte beschrijving en toelichtingen betreffende de feiten die de heer Guillot ertoe hebben gebracht, een klacht in de zin van artikel 90 van het Ambtenarenstatuut in te dienen", welke nota zeer ernstige beschuldigingen tegen mij bevat zonder dat ik hiervan een copie heb ontvangen, en die buiten mijn weten in mijn dossier is opgenomen.
(...)

Hoewel ik de heer Caprioglio onmiddellijk had verzocht de gegevens die in het bezit van Malvicini waren bij iemand anders in bewaring te geven, beschuldigt Malvicini mij er zes maanden na het plaatshebben van de feiten van dat ik de gegevens van 11 metingen (in plaats van zes, zoals hij in mei had geschreven) heb achtergehouden en dat ik de resultaten van drie metingen volledig heb doen verdwijnen.
(...)

De door Malvicini zogenaamd in de papiermanden gevonden strookjes hebben geen enkele waarde: iedereen kan gemakkelijk een strookje maken met willekeurige cijfers, want men hoeft alleen maar in de juiste volgorde op de toetsen van de Olivetti-rekenmachine te drukken om de gewenste resultaten afgedrukt te krijgen."

Guillot besloot met de verklaring:

„Derhalve verzoek ik (...):

1. deze nieuwe beschuldigingen van vervalsing en opzettelijke vernietiging van resultaten schriftelijk ongerechtvaardigd te verklaren, onder aanbieding van excuses dat zij zijn geuit en buiten mijn weten in mijn dossier zijn opgenomen;
2. mij een materiële vergoeding toe te kennen voor het nadeel dat ik heb ondervonden wegens Malvicini's verbittering tegen mij;
3. mij de gegevens terug te geven van mijn proeven betreffende de oplosbaarheid in water van xenon, aangezien Malvicini weigert dit te doen."

20. Daar deze klacht onbeantwoord bleef, stelde Guillot tegen deze stilzwijgende afwijzing het onderhavige beroep in, dat op 25 juni 1974 werd ingeschreven ter griffie van het Hof.

21. Bij afzonderlijke akte, ingekomen ter griffie van het Hof op 13 februari 1975, wierp de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid op tegen alle conclusies van het verzoekschrift.

22. Verzoeker antwoordde op deze exceptie bij memorie, ingeschreven ter griffie op 15 maart 1975.

23. Bij beschikking van 24 september 1975 besloot het Hof (Tweede Kamer) de exceptie met de hoofdzaak te voegen en de kosten aan te houden.

24. Gelet op het arrest van het Hof van 11 juli 1974 in de zaak 53/72 (Jurispr. 1974, blz. 791), besloot de Commissie het Studiecentrum te Mol, een Belgische instelling, te belasten met een onderzoek naar de proeven van de heer Guillot. Bij brief van 13 december 1974 deelde de gemachtigde van de Commissie de advocaat van verzoeker mee dat de Belgische instelling wenste dat aan bepaalde voorwaarden werd voldaan, namelijk:

„1. dat de opdracht aldus wordt uitgebreid, dat de mogelijkheid wordt geboden om volledig onafhankelijk de eventueel noodzakelijke proeven over te doen, dat wil zeggen,

— zonder tussenkomst van partijen maar uitsluitend op grond van door de Commissie verstrekte gegevens en feiten,
— in het Studiecentrum, met eigen materiaal;

2. dat het doel van de opdracht uitsluitend is om tot objectieve conclusies te komen, dat wil zeggen of het „effect" zich al dan niet voordoet; zo ja, vast te stellen onder welke voorwaarden het optreedt en welke indicaties hieruit voortvloeien. In geen geval wordt een oordeel gegeven over de eerlijkheid of de vakbekwaamheid van de onderzoeker;
3. dat een termijn van zes maanden wordt toegekend".

25. Bij brief van 25 januari 1975 protesteerde verzoeker tegen deze voorwaarden.

26. Op 18 september 1975 besloot de Commissie wegens de bij het extern onderzoek opgelopen vertraging, om daarnaast tot een intern administratief onderzoek over te gaan en te dien einde een commissie in te stellen die bevoegd was „alle inlichtingen, getuigenissen of bewijzen te verzamelen, elk dossier of document betreffende de feiten in de zaak 53/72 in te zien, en met name de rechtstreeks betrokken ambtenaren te ondervragen".

27. Het rapport van het te Mol verrichte onderzoek van 19 september 1975 luidt als volgt:

„Wij hebben de volgende resultaten vergeleken:
— enerzijds de resultaten van de tabellen die Malvicini heeft gemaakt aan de hand van cijferstrookjes van de Olivetti-rekenmachine en van de afdrukmachine van de TMC-analysator, waarvan de fotocopiën bij het dossier zijn gevoegd;
— anderzijds de resultaten van de door Guillot met de hand geschreven documenten en de tabellen van het rapport dat hij aan Caprioglio heeft gezonden.

Wij stellen het volgende vast:
— De resultaten van 28 april (metingen nrs. 1-20) en die van de nacht van 28 op 29 april (nrs. 21-28) zijn in die verschillende documenten gelijk en geven geen aanleiding tot meningsverschillen.
— De resultaten van de vijf eerste metingen van 29 april (nrs. 29-33) zijn eveneens juist.
— De resultaten van de drie volgende metingen (nrs. 34-36), welke op 29 april tussen 11.35 uur en 12.05 uur zijn verricht, komen niet voor in de documenten van Guillot, die deze schijnt te hebben weggelaten omdat zij niet naar zijn zin waren!
— De resultaten van de vijf volgende metingen (nrs. 37-41), die wel in de documenten van Guillot voorkomen, zijn gewijzigd. Terwijl de resultaten voor Y bij Xe ^{133} getrouw zijn weergegeven, zijn die van de top van Xe ^{131m} alle gewijzigd, zodat de verhouding van de tellingen Xe ^{133} / Xe ^{131m} lager wordt (3,3371) dan de werkelijk verkregene (3,4124), zoals de cijferstrookjes van de rekenmachine aantonen.
— De resultaten van de laatste zes metingen zijn door Guillot tot tweemaal toe gewijzigd. In de eerste plaats zijn in het aan Malvicini overhandigde geschreven document de resultaten van Xe ^{131m} gedeeld door de factor 0,9829 (behalve voor de metingen 44 en 46 waar de factor verschilt), terwijl de resultaten Xe ^{133} niet zijn gewijzigd; in de tweede plaats zijn de resultaten Xe ^{133} die in de technische bijlage van het aan Caprioglio geadresseerde memorandum zijn overgenomen, op hun beurt gewijzigd."

28. In hun commentaar op deze wijzigingen stellen de rapporteurs bovendien vast dat de wijzigingen van de laatste zes metingen niet van invloed zijn op het gezochte verschijnsel, doch dat de verandering van de vijf laatste metingen (nrs. 37-41) van 29 april en het weglaten van de drie voorafgaande metingen (nrs. 34-36) daarentegen beslissend zijn, „want

was dit niet gebeurd, dan bestaat het gezochte verschijnsel niet meer".

29. Het rapport eindigt met de volgende algemene conclusies:

„Deze onderzoekingen zijn verricht om het geschil tussen Guillot en Malvicini definitief te beslechten.

De resultaten van de eerste dag schijnen Guillot's stellingen te bevestigen; op de tweede dag keert helaas het tij en wijzigt hij de resultaten van de metingen teneinde tot een gelijk effect te komen als de eerste dag.

Vervolgens moeten de resultaten van de tweede nacht op hun beurt worden gewijzigd, doch uitsluitend om deze te doen overeenkomen met het laatste vervalste resultaat van de metingen van de tweede dag!

De verklaring „dat het buisje scheef stond ...", kwam eerst achteraf en is niet deugdelijk, aangezien zij geen rechtvaardiging vormt van de wijzigingen in de metingen van de tweede dag noch van het gebruik van zeer verschillende correctiefactoren, in plaats van een enkele op alle metingen toegepaste factor.

De enige wetenschappelijk correcte handelwijze zou zijn geweest, alle metingen die konden zijn beïnvloed door de toevallige (?) verplaatsing van het buisje, eenvoudig niet mee te tellen en deze de volgende dag te herhalen.

Wetenschappelijk gezien vormt de hantering van dergelijke „gecorrigeerde" resultaten om daarmee het effect aan te tonen dat men wenste waar te nemen, een ware vervalsing; daar de proeven in casu door twee personen werden genomen, is dit bovendien onbehoorlijk ten opzichte van de andere persoon die ook bij deze onderzoekingen is betrokken.

Het lijkt ons duidelijk dat de heer Guillot eens te meer zo overtuigd is van het bestaan van het verschijnsel, dat hij dit ten koste van alles wil aantonen en wanneer uit zijn onderzoekingen het tegendeel blijkt, wijzigt hij de resultaten ervan of bewaart slechts die welke in zijn kraam te pas komen".

39. De met het intern onderzoek belaste commissie heeft haar rapport op 28 oktober 1975 opgesteld. In dit rapport wordt eveneens geconstateerd dat de vijf op 29 april 1971 tussen 12.25 uur en 16.05 uur verrichte metingen (nrs. 37-41) belangrijk zijn voor het aantonen van het door Guillot genoemde verschijnsel; tevens wordt melding gemaakt van een onderhoud van de commissie van onderzoek met Malvicini op 20 oktober 1975, tijdens hetwelk deze laatste een cijferstrookje van een Olivetti-rekenmachine ter beschikking van de commissieleden zou hebben gesteld.

31. Punt 9 van het rapport betreffende een aantal aan Guillot gestelde vragen, luidt als volgt:

„De heer Guillot (...) antwoordt herhaaldelijk dat de op het cijferstrookje van de Olivetti-rekenmachine afgedrukte berekeningen niet door hemzelf zijn verricht. Voorts stelt hij dat iedereen heel gemakkelijk dergelijke gegevens kan namaken.

Overigens zij opgemerkt dat Malvicini eveneens printerlijsten van de multikanale TPM-analysator betreffende de bewuste metingen aan de leden van de commissie heeft overhandigd. De commissieleden hebben geconstateerd dat de gegevens op de printerlijsten van de TPM-analysator volledig overeenkwamen met die van de Olivetti-rekenmachine. Gelet op de technische middelen die in 1971 in Ispra voorhanden waren is het bij hun weten trouwens onmogelijk om een dergelijke cijferstrook kunstmatig samen te stellen.

Derhalve erkennen de leden van de commissie het door Malvicini overhandigde cijferstrookje van de Olivetti-rekenmachine als echt."

32. Het rapport besluit als volgt:

„Gelet op de hun ter beschikking gestelde documentatie en de door hen vastgestelde feiten, menen de commissieleden dat de wijziging van de resultaten der proeven evenals de opname daarvan in een rapport, zoals Guillot meende te moeten doen, wetenschappelijk en beroepsmatig gezien onaanvaardbaar zijn en zij achten de scherpe kritiek waaraan Guillot onderhevig was gerechtvaardigd."

33. Op 3 november 1975 richtte Guillot tot de voorzitter van deze commissie van onderzoek kritiek over de wijze waarop te werk was gegaan, met name over het feit dat men hem had geweigerd om de betrokken strookjes te onderzoeken, teneinde de echtheid hiervan na te gaan.

34. De Commissie nam in het dossier van de procedure eveneens een rapport van 29 december 1975 van het Studiecentrum te Mol op. Dit rapport heeft betrekking op proefnemingen in Mol van dezelfde soort als die welke door Guillot en Malvicini in apirl 1971 zijn verricht en hierin wordt geconcludeerd „dat er wel een isotopeneffect bestaat bij de oplossing van radioactief xenongas, doch dat dit zeer zwak is, en veel geringer dan de door Guillot genoemde resultaten". Naar aanleiding van dit rapport, dat uitsluitend betrekking heeft op de eventuele door Guillot en Malvicini gemaakte wetenschappelijke vergissingen, heeft Guillot een eveneens wetenschappelijk antwoord gegeven.

35. De Commissie heeft bovendien een rapport van 26 april 1976 van het Studiecentrum te Mol overgelegd, hetwelk een aanvulling vormt op de twee voorafgaande rapporten van deze instelling.

36. Volgens dit rapport valt aan de authenticiteit van de betrokken strookjes niet te twijfelen, en wel om de volgende drie redenen:

„— Enerzijds kan men niet stellen dat dergelijke strookjes volledig kunnen worden samengesteld zonder dat daaraan enige proef is voorafgegaan, en dan nog wel met behulp van een impulsiegenerator, want dat zou een enorme arbeid vergen waar het gaat om talrijke spectra met elk 400 resultaten, en de onwaarschijnlijkheid van de aldus verkregen spectra zou een onderzoeker die ervaring heeft met deze meettechnieken door middel van nucleaire spectrometrie, onmiddellijk opvallen.

— Men kan anderzijds evenmin staande houden dat deze strookjes afkomstig zijn van vroegere metingen, want de resultaten zouden nooit gelijk zijn aan die van het rapport van Guillot. De resultaten die niet zijn „gewijzigd" — die met betrekking tot het gas XE ^{133} — zijn echter volledig gelijk.

— Ten slotte zou aan de hand van verschillende opmerkingen op de strookjes de identiteit van de auteur gemakkelijk moeten kunnen worden vastgesteld."

37. Bij dit aanvullend rapport is een fotocopie gevoegd van het geschreven rapport dat Guillot tijdens de proeven van 28 tot 30 april heeft opgemaakt en daarna naar Malvicini heeft gezonden en waarin verschillende getypte opmerkingen van deze laatste voorkomen.

38. Het Hof (Tweede Kamer) heeft verzoeker uitgenodigd schriftelijke opmerkingen over dit aanvullende rapport te maken, hetgeen verzoeker bij memorie van 9 september 1976 heeft gedaan. Het heeft voorts de Commissie verzocht alle in haar bezit zijnde originele strookjes betreffende de proeven van 28 tot 30 april 1971 te produceren. Bovendien heeft het Hof om overlegging van het origineel van bovengenoemd schriftelijk rapport van Guillot gevraagd.

II — Conclusies van partijen

In zijn inleidend verzoekschrift concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:

1. het stilzwijgend besluit tot afwijzing van de klacht van 26 november 1973 nietig te verklaren;
2. te verstaan dat de Commissie de nota van de heer Malvicini van 21 oktober 1971 uit verzoekers persoonsdossier dient te verwijderen;
3. de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van schadevergoeding ad 1 miljoen BF, behoudende verzoeker het recht de vordering in zoverre in de loop van het geding aan te vullen;
4. te verstaan dat de heer Malvicini gehouden is aan verzoeker de gegevens van diens proeven met de wateroplosbaarheid van xenon terug te geven;
5. de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

In haar incidentele memorie concludeert de *Commissie* dat het den Hove behage:
1. het onderhavige beroep in alle, althans bepaalde onderdelen niet-ontvankelijk te verklaren;
2. voor zover het beroep niet in alle of in bepaalde onderdelen niet-ontvankelijk zou worden verklaard, of in elk ander geval en in het bijzonder omwille van een goede rechtspleging, de procedure te schorsen totdat de Commissie het rapport van het verrichte onderzoek heeft overgelegd;
3. derhalve partijen het recht voor te behouden om binnen een door het Hof vast te stellen termijn over de memorie opmerkingen ten gronde in te dienen;
4. verzoeker te veroordelen in de kosten van het geding.

In antwoord op deze memorie concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:
1. de exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond te verklaren;
2. subsidiair deze bij de hoofdzaak te voegen;
3. de kosten aan te houden.

In haar verweerschrift concludeert de *Commissie* dat het den Hove behage, onder voorbehoud van de reeds genomen conclusies ten aanzien van de niet-ontvankelijkheid:
1. het beroep ongegrond te verklaren;
2. verzoeker te veroordelen in de kosten.

In repliek concludeert *verzoeker* dat het den Hove behage:
1. de zaken 43/72 en 43/74, althans voor de mondelinge behandeling te voegen;
2. partijen derhalve toestemming te verlenen een aanvullende memorie in te dienen ten vervolge op de indiening door de Commissie van drie nieuwe rapporten in de zaak 53/72;
3. subsidiair verzoeker akte te verlenen dat hij persisteert bij de conclusies van zijn verzoekschrift.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

De *Commissie* betoogt dat het eerste door verzoeker aangevoerde middel — schending van de verplichtingen van artikel 24 van het Statuut — evenals zijn vierde middel — teruggave aan verzoeker van de betrokken onderzoekgegevens — in dit stadium niet-ontvankelijk zijn. Het tweede middel van verzoeker, betreffende de overtreding door verweerster van artikel 26, tweede en derde alinea van het Statuut, is niet ontvankelijk voor zover het stuit op het kracht van gewijsde hebbende arrest van het Hof in de zaak 53/72 en het in elk geval voortijdig wordt aangevoerd. Het derde middel met betrekking tot de vergoeding van de schade die verzoeker zou hebben geleden, is in dit stadium eveneens niet-ontvankelijk of prematuur.

In repliek verwerpt *verzoeker* de argumenten van de Commissie, strekkende tot vaststelling van de niet-ontvankelijkheid van het beroep.

Ten gronde

Verzoeker betoogt dat hij recht heeft op bijstand en bescherming van de Commissie overeenkomstig artikel 24 van het

Statuut van de ambtenaren en dat hij wel niet van de Commissie kan eisen dat deze een tuchtprocedure tegen Malvicini aanvangt, hetgeen onder haar discretionaire bevoegdheid zou vallen, doch in elk geval kan verlangen dat de Commissie erkent dat de tegen hem geuite beschuldigingen volledig ongegrond en derhalve ongerechtvaardigd waren. De weigering van de Commissie om bijstand en bescherming te verlenen, zou bovendien een dienstfout vormen.

De opname door de Commissie van de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 in het persoonsdossier van verzoeker is in strijd met artikel 26, tweede en derde alinea van het Statuut van de ambtenaren, en het feit dat zij deze nota in het dossier heeft opgenomen en derhalve deze nota heeft geproduceerd in de zaak 53/72 vormt een dienstfout.

De Commissie heeft eveneens een dienstfout begaan door systematisch te weigeren een einde te maken aan de vervolging waaraan verzoeker blootstaat en door er zich niet tegen te verzetten dat een van haar personeelsleden hardnekkig verzoekers reputatie door het slijk blijft halen; zij stelde zich zelfs achter de beschuldigingen door de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 op te nemen in het persoonsdossier van verzoeker, hetwelk in zaak 53/72 voor het Hof werd geproduceerd. De totale materiële en morele schade die als gevolg van deze dienstfouten is ontstaan kan worden begroot op 1 miljoen Belgische franken, behoudens aanvulling in de loop van het geding. Deze schade is anderzijds niet dezelfde als die waarvoor vergoeding is gevraagd in zaak 53/72.

Ofwel moeten de betrokken aantekeningen in het dossier van verzoeker worden opgenomen, en dan bestaat er geen enkele grond om ze in handen te laten van Malvicini, ofwel bestaat er geen aanleiding werkgegevens in het persoonsdossier op te nemen doch uitsluitend documenten betreffende dit wetenschappelijke werk zelf, en dan is er evenmin reden om deze aantekeningen, waarover een ernstig conflict bestaat tussen Malvicini en verzoeker, in handen van Malvicini te laten, die deze zou kunnen vernietigen, verliezen, wijzigen, enzvoort.

In haar verweerschrift betoogt de *Commissie* dat de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 in zaak 53/72 op verzoek van de advocaat-generaal, met instemming van partijen officieel ter terechtzitting van 30 mei 1974 aan het Hof is overgelegd. Het Hof heeft er dus niet alleen kennis van genomen omdat zij voorkwam in het persoonsdossier van Guillot, maar ook en vooral omdat zij ter terechtzitting werd overhandigd. De advocaat-generaal houdt er in zijn conclusie trouwens ruimschoots rekening mee.

Volgens verweerster staat in deze nota voorts geen enkele nieuwe beschuldiging ten opzichte van die welke aanleiding hebben gegeven tot de zaak 53/72. Dezelfde beschuldigingen en dezelfde documenten met deze beschuldigingen zijn door het Hof onderzocht en leidden tot het arrest 53/72, waarbij de Commissie werd verplicht te onderzoeken of deze beschuldigingen door bewijzen konden worden gestaafd. De Commissie heeft nu de rapporten van het onderzoek overgelegd en ingevolge de daaruit voortvloeiende conclusies kan zij verzoeker geen genoegdoening verschaffen en is diens verzoek om artikel 24 van het Statuut van de ambtenaren te zijnen gunste toe te passen, zonder voorwerp geraakt.

De Commissie heeft ook uitvoering gegeven aan haar voornemen om de stukken uit het dossier te verwijderen zodra het Hof haar deze na afdoening van de zaak 53/72 zou hebben teruggegeven en verzoeker had dit ook kunnen constateren indien hij zijn dossier had geraadpleegd. De bewering dat de klacht van 26 november 1973 met name betrekking had op de verwijdering uit het dossier van Malvicini's nota is onjuist. Een dergelijk verzoek is in de klacht niet gedaan en men hoefde hierop derhalve niet in te gaan, temeer daar de gewraakte stukken

zo spoedig mogelijk na de uitspraak in zaak 53/72 zijn verwijderd. De Commissie is van mening dat de verwijdering van de bestreden stukken een passende en gerechtvaardigde maatregel vormde die verzoeker genoegdoening verschafte, nog voordat hij zijn klacht van 26 november 1973 had ingediend, waarin slechts werd gevraagd, dat excuses werden gemaakt, waartoe intussen echter geen aanleiding meer bestond.

Het verzoek de aantekeningen in het dossier op te nemen is, gelet op de verschillende aan het Hof verstrekte gegevens en met name op de rapporten van het onderzoek, in flagrante tegenspraak met het argument van verzoeker dat de Commissie, door toe te staan dat sommige stukken werden opgenomen in verzoekers dossier, een dienstfout heeft begaan, alsmede met zijn verzoek om de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 te verwijderen. Door teruggave van de aantekeningen te vragen miskent verzoeker het eigendomsrecht van de instelling op materiaal dat zij ter beschikking stelt van haar ambtenaren.

In repliek stelt *verzoeker* dat het onderwerp van de zaken 53/72 en 43/74 weliswaar verschillend is maar dat een goede rechtspleging eist dat beide zaken tegelijkertijd kunen worden behandeld, waardoor herhalingen en eventuele vergissingen bij de weergave van verschillende, doch tot eenzelfde historische context behorende feiten, worden vermeden.

Verzoeker verklaart dat de aantekeningen die hij terugvraagt, betrekking hebben op proefnemingen uit 1970 en 1971, vóór het onderzoek van 28 april 1971. Deze aantekeningen waren door verzoeker op last van Malvicini van 22 februari 1972, op 25 februari 1972 bij de heer Benco in bewaring gegeven, en waren ondanks zijn verzoeken nooit aan verzoeker teruggegeven.

Verzoeker is volkomen te goeder trouw. Indien hij iets voor Malvicini had willen verbergen, zo zegt hij, had hij deze niet alle strookjes met gegevens overhandigd, en had hij zeker niet op 7 mei 1971 de technische bijlage met alle metingen, inclusief de gecorrigeerde metingen afgegeven, terwijl hij zich, gelet op de beschuldigingen van Malvicini van 4 april 1971, voor de opstelling van zijn technische bijlage ertoe had kunnen beperken de gegevens die in zijn geschreven notities stonden zonder conclusies over te nemen.

Daarentegen wijst verzoeker het Hof erop dat Malvicini drie verschillende versies van de feiten heeft gegeven: een in het memorandum van 4 april 1971, een in het memorandum van 6 juli 1971 en een in de omstreden nota van 21 oktober 1971. Deze versies lopen volledig uiteen.

Hij wijst het Hof eveneens op het feit dat Malvicini in de ochtend van 30 april 1971 helemaal hiet reageerde toen verzoeker hem de aantekeningen van de metingen van 28 en 29 april overhandigde, en hem daarbij een volledige verklaring gaf van de correctie die hij had aangebracht op de laatste gegevens, die trouwens helemaal niet van belang waren voor het bewijs van zijn theorie, aangezien de resultaten van de voorgaande metingen ruimschoots voldoende waren.

Malvicini uitte zijn beschuldigingen eerst dinsdag, terwijl hij 's maandags reeds een nota naar de directeur-generaal van het Centrum had gezonden die geen enkele beschuldiging bevatte.

De verwijdering van het stuk is niet voldoende om het kwaad, aangericht door de daarin vervatte buitengewoon ernstige laster, ongedaan te maken. Dit stuk bevond zich in het bij het Hof gedeponeerde persoonsdossier van verzoeker, en het kwam ter sprake in zaak 53/72. Er is dus voldoende publiciteit aan gegeven om van smaad te kunnen spreken en de wederpartij moet hiervan de gevolgen dragen, nu de schade vaststaat.

Het feit dat het document tijdens de mondelinge behandeling in zaak 53/72

werd gedeponeerd, kan de stelling van verzoeker niet weerleggen, want wat deze als dienstfout wraakt, is de opname van het stuk met zijn lasterlijke inhoud in zijn persoonsdossier, in strijd met de bepalingen van artikel 26 van het Statuut.

Wat de klacht betreft, uit de inhoud ervan blijkt dat verzoeker in werkelijkheid protesteert tegen de opname van dit stuk in zijn dossier zonder dat hij is gewaarschuwd, hetgeen een stilzwijgende verwijzing vormt naar artikel 26 van het Statuut.

Ten aanzien van de aantekeningen verklaart verzoeker dat hij weliswaar niet meer de teruggave ervan kan vorderen aangezien zij aan de instelling behoren, doch anderzijds het recht heeft te verzoeken dat zij niet in het bezit blijven van derden over wie men het niet eens is en dat er een nauwkeurige inventaris van wordt opgemaakt onder toezicht van verzoeker, waarna de stukken eventueel kunnen worden toevertrouwd, hetzij aan een derde over wie overeenstemming bestaat, hetzij aan een door het Hof aangewezen persoon. Hij heeft deze stukken nodig en moet er in elk geval kennis van kunnen nemen, enerzijds om zijn eigen onderzoek voort te zetten en anderzijds om nog doelmatiger te kunnen antwoorden op de conclusies van het laatste rapport Collard.

Met betrekking tot het rapport van de interne administratieve commissie is verzoeker van mening dat het met ongerechtvaardigde en buitensporige haast is opgesteld. De commissie heeft enkel Malvicini en verzoeker gehoord, en zij heeft zich bij haar onderzoek hoofdzakelijk gebaseerd op één van de strookjes met gegevens van de Olivetti-rekenmachine en op één strookje van de multikanale analysator.

Over de samenstelling van de commissie is voorts eenzijdig beslist. Terwijl haar onderzoek moest leiden tot conclusies, waarbij de eer van verzoeker op het spel stond, heeft deze geen der garanties genoten, voorgeschreven in artikel 9 van het Statuut van de ambtenaren — betreffende de paritaire samenstelling van de tuchtraad — of in bijlage IX van het Statuut.

De interne administratieve commissie is ook niet voldoende ingelicht, want naast de stukken waarover zij heeft kunnen beschikken, heeft zij van de Commissie niet de nota's van partijen met de bijlagen gekregen. Bovendien heeft zij Malvicini en verzoeker niet met elkaar geconfronteerd.

De voorzitter van de interne administratieve commissie heeft de stukken die hem ten slotte zouden overtuigen, namelijk de strookjes met gegevens van de Olivetti-rekenmachine, niet aan verzoeker voorgelegd om hem aldus in staat te stellen deze te onderzoeken, te indentificeren en eventueel te copiëren.

Van de printerlijsten van de multikanale analysator heeft de voorzitter van de commissie verzoeker slechts een onduidelijk geschreven gedeelte getoond, en hij heeft hem verzocht hier niet aan te komen. Verzoeker kreeg absoluut geen kans om genoemde documenten te onderzoeken, te identificeren en eventueel te copiëren.

Het gedeelte van de printerlijst dat van verre aan verzoeker werd getoond, was ongeveer 30 cm lang, terwijl de gehele lijst voor elke proef wel enkele meters lang had moeten zijn. Het is niet toelaatbaar een — overigens niet geïdentificeerd — gedeelte apart te houden.

Volgens verzoeker zijn in casu de rechten van de verdediging geschonden. In de zaak *Degreef* tegen *Commissie* (Jurispr. 1964, blz. 803) heeft het Hof uitgemaakt dat de integratiecommissie, een in artikel 102 van het Statuut van 1962 bedoelde raadgevende commissie, de rechten van de verdediging moest eerbiedigen. Het is een onaantastbaar beginsel van het recht van de verdediging dat het absoluut noodzakelijk is elk der partijen inzage in

de stukken te geven, en dit beginsel is in de onderhavige administratieve procedure evenzeer van kracht.

Bovendien zorgen grafologen er steeds voor, dat degene wiens geschrift moet worden gecontroleerd, een handtekening plaatst onder de tekst die voor vervalst wordt gehouden alsmede onder de vergelijkingsgegevens, dat wil zeggen de stukken van verdachte aan de hand waarvan moet worden aangetoond, dat het voor vals gehouden document door dezelfde persoon is geschreven.

Wat de rapporten van de Belgische instelling betreft: de heer Collard die in feite de rapporten heeft opgesteld, heeft verzoeker niet gehoord. Hij trok zijn conclusies uit dezelfde documenten als de interne administratieve commissie en zijn expertise staat derhalve aan dezelfde kritiek bloot als het rapport van genoemde commissie.

De door de wederpartij ingediende rapporten acht verzoeker waardeloos. Aangezien er sinds mei 1971 een hele tijd is verlopen, waarvoor de Commissie verantwoordelijk is omdat zij niet reeds toen de noodzakelijke maatregelen heeft genomen om de feiten te onderzoeken en aldus een einde te maken aan de tegen verzoeker geuite beschuldigingen, acht deze het niet meer mogelijk door middel van instructiemaatregelen vast te stellen wat eind april 1971 precies is gebeurd. Het Hof heeft reeds de nietigverklaring uitgesproken van de weigering van de wederpartij om het geschil te beslechten; het moet nu derhalve vaststellen dat de fout van de Commissie blijft bestaan en dat deze fout de oorzaak is van de door verzoeker geleden schade.

In dupliek antwoordt de *Commissie* dat de huidige situatie van partijen niet anders zou zijn, indien het document van 21 oktober 1971 niet was gedeponeerd.

Volgens haar zijn de resultaten van de twee onafhankelijk van elkaar verrichte onderzoeken duidelijk en overeenstemmend en leiden zij tot dezelfde conclusies.

Anderzijds volgt uit het arrest van het Hof dat het wel degelijk om een onderzoek gaat waarvan de verantwoordelijkheid, zowel voor de organisatie als voor de conclusies, berust bij de administratie in de uitoefening van haar bevoegdheden en verplichtingen.

De Commissie aanvaardt niet de opvatting dat het door de administratie te verrichten onderzoek moet worden onderworpen aan de regels van het Statuut betreffende de tuchtprocedure.

De statutaire organen dienen immers te functioneren binnen het kader van hun bevoegdheid, en wanneer men een onechte tuchtraad instelt om het door het Hof gelaste onderzoek te verrichten zou dit betekenen dat men welbewust het orgaan loskoppelt van zijn bevoegdheden.

Het arrest is heel duidelijk ten aanzien van de vraag of de verantwoordelijkheid voor het onderzoek bij de administratie lag. Het was van wezenlijk belang dat deze de verantwoordelijkheid op zich nam met eerbiediging van de beginselen die voor haar optreden gelden, namelijk onpartijdigheid en onafhankelijkheid, welke noodzakelijk zijn voor de objectiviteit van de conclusies van de onderzoeken.

Het doel van het onderzoek werd door het Hof duidelijk omschreven, zodat de vaststelling van procedureregels, waarvoor bij de vervulling van een bepaalde taak geen plaats is, van geen enkele betekenis zou zijn geweest.

Het beginsel van de eerbiediging van de rechten der verdediging doet ook niet ter zake. Wanneer er geen subjectief belang te beschermen valt, is het absurd te spreken over verdediging en de rechten der verdediging.

De Commissie is van mening dat zij haar taak ingevolge het arrest 53/72 heeft

vervuld, hetgeen haar, zo vervolgt zij, tegelijkertijd in staat stelt verweermiddelen aan te voeren welke noodzakelijk zijn voor een beslissing van de onderhavige zaak te haren gunste.

IV — Mondelinge behandeling en instructiemaatregelen

1. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Verzoeker, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door G. Pincherle, hebben ter terechtzitting van 18 november 1976 mondelinge opmerkingen gemaakt.

2. Te dezer terechtzitting is duidelijk gebleken dat de Commissie de vorderingen van Guillot terecht heeft afgewezen, indien de strookjes van de afdrukmachine van de multikanale TMC-analysator betreffende de resultaten van de metingen tussen 12.25 uur — 13.20 uur, 14.15 uur — 15.10 uur en 16.05 uur authentiek zijn, zoals Malvicini en later de deskundigen uit Mol beweren.

3. Het hoofdargument voor de echtheid der strookjes was, afgezien van de beweringen van Malvicini, dat voor het gas Xe^{133} de resultaten in het rapport van Guillot hetzij precies hetzij op enkele cijfers na overeenkwamen met het totaal der cijfers op het strookje van de afdrukmachine na aftrek van het achtergrondgeluid van het apparaat.

4. Ter bestrijding van deze veronderstelde overeenstemming heeft de advocaat van verzoeker het Hof erop gewezen dat op alle strookjes van de afdrukmachine (zowel op die welke als echt worden erkend als op die waarvan de echtheid wordt betwist), de machine in feite een fout maakt in de kolom der eenheden, zodat zij soms niets en soms slechts een gedeelte van het cijfer afdrukt. Door voor het onleesbare cijfer een nul of een negen in te vullen, zou men de grenswaarden kunnen berekenen. Verzoeker meent nu, dat de resultaten in de rapporten van Guillot niet vallen binnen de grenswaarden die ontstaan bij optelling der cijfers welke op de voor onecht gehouden strook staan afgedrukt. Ter adstructie van dit standpunt toonde de advocaat van verzoeker ter terechtzitting een grafiek aan het Hof waaruit bleek dat de som der cijfers van de metingen tussen 12.25 uur en 16.05 uur voor het gas Xe^{133} geenszins overeenkwam met de resultaten van de beide rapporten van Guillot.

5. Daar verzoekers vertegenwoordiger van het Hof toestemming had gekregen een gedeelte van zijn pleitnota over te leggen waaruit de afwijkingen tussen de resultaten van het deskundigenrapport uit Mol en die van de rapporten van Guillot moesten blijken, heeft de kamerpresident de Commissie een termijn toegestaan om schriftelijke opmerkingen te maken over dit nieuwe feit.

6. In zijn antwoord wees de gemachtigde van de Commissie erop dat verzoeker in de door diens vertegenwoordiger aan het Hof overgelegde grafiek geen rekening had gehouden met het achtergrondgeluid van het apparaat, een constante die moest worden afgetrokken van de eindresultaten, zoals Guillot trouwens had gedaan bij alle voorafgaande, niet als vervalst beschouwde metingen. Indien men het achtergrondgeluid aftrekt, blijken de resultaten van de rapporten van Guillot en de waarden op het strookje van de afdrukmachine van de TMC-analysator volledig overeen te stemmen.

7. Op verzoek van zijn advocaat werd aan Guillot toestemming verleend zijnerzijds weer een antwoord in te dienen, waaruit blijkt dat op de door Guillot in zijn technische bijlage opgegeven waar-

den geen correctie wegens het achtergrondgeluid is toegepast.

8. Gezien deze uiteenlopende versies van de feiten en andere tijdens de schriftelijke behandeling aan het licht getreden tegenstrijdigheden, besloot het Hof krachtens artikel 60 van het Reglement voor de procesvoering een maatregel van instructie te bevelen. Het besloot de heer Guillot als partij, en de heren Benco, Dominici, Collard — één van de deskundigen uit Mol — en Malvicini als getuigen te horen.

9. Verzoeker en de getuigen zijn ter terechtzitting van 3 maart 1977 gehoord.

10. Na het getuigenverhoor, heeft het Hof verzoeker een termijn toegestaan om eventuele opmerkingen over de maatregelen van instructie te maken. Op 12 april 1977 werden door verzoeker schriftelijke opmerkingen ingediend.

11. De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 12 mei 1977 conclusie genomen.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het onderhavige geding, evenals de met het arrest van 11 juli 1974 (Jurispr. 1974, blz. 791) afgesloten zaak 53/72, die door dezelfde verzoeker tegen de Commissie aanhangig was gemaakt, is ontstaan naar aanleiding van een reeks proeven welke verzoeker, wetenschappelijk ambtenaar bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (hierna te noemen „GCO") van Euratom te Ispra van 28 tot 30 april 1971 heeft genomen;

2 dat verzoeker met deze proeven had getracht, door de oplossing in water van een mengsel van radioactief xenongas en een vast xenongas, de juistheid aan te tonen van een door hem sedert 1968 gehuldigde theorie betreffende een effect van isotopenscheiding;

3 dat de rechtstreekse chef van verzoeker, de heer Malvicini, door verzoeker van het resultaat op de hoogte gesteld, op 4 mei 1971 aan de directeur-generaal van het GCO een nota heeft gericht, getiteld „Vervalsing van onderzoekresultaten", waarin hij verzoeker heeft beschuldigd, de resultaten van de laatste zes metingen van de betrokken proeven te hebben gewijzigd teneinde een scheidingseffect aan te tonen;

4 Overwegende dat de Commissie bij besluit van 14 april 1972 een door verzoeker op 3 januari 1972 ingediende klacht, onder meer strekkende tot intrekking van de door zijn chef tegen hem ingebrachte beschuldigingen, heeft afgewezen;

5 dat verzoeker met zijn beroep in zaak 53/72 nietigverklaring van dit besluit heeft gevorderd;

6 Overwegende dat het Hof bij zijn arrest van 11 juli 1974 heeft vastgesteld dat de Commissie, die in haar besluit van 14 april 1972 niet uitdrukkelijk op het verzoek zelf had geantwoord, moest worden geacht te hebben geweigerd een onderzoek in te stellen naar de gegrondheid van de tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen en derhalve haar plicht tegenover verzoeker te hebben verzuimd;

7 dat het Hof mitsdien het afwijzend besluit van de Commissie heeft nietigverklaard;

8 Overwegende dat verzoeker in zijn door verweerster in zaak 53/72 ter griffie van het Hof gedeponeerde persoonsdossier een nota van 21 oktober 1971 heeft ontdekt, welke op verzoek van de directeur-generaal van het GCO door de heer Malvicini was opgesteld en ondertekend en buiten verzoekers medeweten in zijn persoonsdossier was opgenomen;

9 dat in dit document, getiteld „Korte beschrijving en toelichtingen betreffende de feiten die de heer Guillot ertoe hebben gebracht, een klacht in de zin van artikel 90 van het Ambtenarenstatuut in te dienen" de door Malvicini in de nota van 4 mei 1971 geuite beschuldiging werd uitgebreid doordat werd beweerd dat de gegevens betreffende de laatste elf metingen waren gewijzigd en verzoeker werd verweten de resultaten van drie andere voorafgaande metingen te hebben laten verdwijnen.

10 Overwegende dat verzoeker bij klacht van 26 november 1973 krachtens artikel 90 van het Ambtenarenstatuut heeft verzocht om verwijdering van het document uit zijn persoonsdossier, intrekking van de nieuwe beschuldigingen, vergoeding van de schade die hij zou hebben geleden en teruggave van de in het bezit van Malvicini zijnde aantekeningen van de door verzoeker genomen proeven met een oplossing van xenon in water;

11 dat, waar de Commissie niet op deze klacht reageerde, verzoeker het onderhavige, op 25 juni 1974 ter griffie van het Hof ingeschreven beroep heeft ingesteld, waarin hij vordert:

— nietigverklaring van het stilzwijgend besluit van de Commissie tot afwijzing van zijn klacht;

— verwijdering van de nota van 21 oktober 1971 uit zijn persoonsdossier;

— veroordeling van de Commissie tot betaling van een miljoen Belgische franken schadevergoeding;

— teruggave van de aantekeningen der door hem genomen proeven;

De ontvankelijkheid

12 Overwegende dat de Commissie een aantal excepties heeft opgeworpen ertoe strekkende het onderhavige beroep in alle, „althans enkele middelen" niet-ontvankelijk te doen verklaren;

13 dat de motivering van deze excepties kan worden samengevat als volgt:

— daar het door de Commissie ingestelde onderzoek nog niet was beëindigd, kon verzoeker de Gemeenschap geen gebrek aan bijstand, in strijd met artikel 24 van het Statuut verwijten;

— doordat de Commissie de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 uit verzoekers persoonsdossier had verwijderd, is het middel van verzoeker betreffende artikel 26 van het Statuut, zonder voorwerp geraakt;

— het derde middel, strekkende tot vergoeding van schade die verzoeker zou hebben geleden, is prematuur, aangezien de Commissie bovengenoemd onderzoek nog niet had verricht;

— de betrokken aantekeningen zijn eigendom van de Commissie;

14 Overwegende dat al deze excepties de zaak ten gronde betreffen en derhalve niet in het kader van de ontvankelijkheid kunnen worden onderzocht;

Ten gronde

15 Overwegende dat de Commissie artikel 26 van het Statuut heeft miskend door de nota van Malvicini van 21 oktober 1971 buiten verzoekers medeweten in diens persoonsdossier op te nemen;

16 dat evenwel nu genoemde nota intussen uit het dossier is verwijderd, verzoekers daartoe strekkende vordering zonder voorwerp is geraakt;

17 Overwegende dat het verzoek tot teruggave van de aantekeningen betreffende de door verzoeker genomen wetenschappelijke proeven, moet worden verworpen;

18 dat immers deze documenten betrekking hebben op proeven die zijn genomen tijdens de arbeid van verzoeker als ambtenaar in dienst van het GCO en derhalve eigendom van de Commissie zijn;

19 Overwegende dat het kernprobleem bestaat in de beweerde schending door de Commissie van artikel 24 van het Statuut, ingevolge hetwelk „de Gemeenschappen bijstand verlenen aan de ambtenaar, inzonderheid bij rechtsvervolgingen van hen die zich hebben schuldig gemaakt aan ... smaad ... uit hoofde van zijn hoedanigheid en zijn functie";

20 dat het Hof bij zijn arrest van 11 juli 1974, naast de uit dit artikel voortvloeiende verplichtingen van de administratie, de beginselen van het recht en van behoorlijk bestuur heeft aangevoerd, en hieruit de verplichting van de Commissie heeft afgeleid, alle dienstige maatregelen te nemen ter vaststelling van de gegrondheid van door een chef geuite ernstige beschuldigingen inzake het beroepsfatsoen van een ambtenaar in de uitoefening van diens functie;

21 dat het Hof heeft vastgesteld dat de Commissie deze verplichting tegenover verzoeker niet was nagekomen en derhalve de weigering van de Commissie om het onderzoek waartoe zij had moeten overgaan, aan te vatten, heeft nietigverklaard, waarna het Hof erop heeft gewezen dat verweerster deze verplichting onverwijld moest nakomen door over te gaan tot een onderzoek teneinde „bewijs te leveren ter staving van de beschuldigingen inzake verzoekers oprechtheid";

22 Overwegende dat de Commissie rapporten heeft overgelegd betreffende vier onderzoeken die zij overeenkomstig het arrest in zaak 53/72 heeft doen instellen:

– een rapport van 19 september 1975, opgesteld door het Belgische Studiecentrum voor Kernenergie te Mol (hierna te noemen „rapport Boulenger",

naar een van zijn auteurs), betreffende het onderzoek van het Centrum naar de proeven van verzoeker;

— een rapport van 28 oktober 1975 van een door de directeur-generaal van het GCO te Ispra ingestelde interne administratieve commissie;

— een door de heer Collard, wetenschappelijk ambtenaar van het Belgische Studiecentrum te Mol opgesteld rapport van 29 december 1975 over in Mol genomen proeven, die alleen betrekking hebben op door verzoeker en Malvicini in april 1971 eventueel begane wetenschappelijke vergissingen;

— een aanvullend rapport van 26 april 1976, opgesteld door de heren Boulenger en Collard van het Centrum te Mol;

23 Overwegende dat het er derhalve om gaat of de tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen in het licht van het onderzoek dat de Commissie heeft doen verrichten, vals waren, met dien verstande dat, indien zij gerechtvaardigd mochten blijken, verzoeker ten onrechte de bijstand van de Commissie in de zin van artikel 24 van het Statuut zou hebben ingeroepen;

24 dat evenwel, alvorens de resultaten van de onderzoeken te beoordelen, aan de hand van de processtukken herinnerd dient te worden aan de voornaamste gegevens waarop Malvicini zijn beschuldigingen heeft gegrond en het door verzoeker hierover ingenomen standpunt;

25 Overwegende dat volgens de nota van Malvicini van 4 mei 1971, verzoeker de onderzoekgegevens van de laatste zes tijdens het onderzoek verrichte metingen nrs. 42-47 volgens de later aangebrachte nummering — zou hebben vervalst en van deze metingen niet de printerlijsten van de multikanale TMC-analysator, maar slechts de door hem zelf uitgewerkte gegevens aan Malvicini zou hebben overhandigd;

26 dat verzoeker bij een aan de directeur-generaal van het GCO gericht memorandum van 7 mei 1971, aangevuld met een technisch rapport, zijn versie van de bestreden feiten heeft uiteengezet;

27 dat Malvicini in een memorandum van 6 juli 1971, gericht aan de directeur-generaal van het GCO het feitenrelaas van verzoeker heeft becommen-

tarieerd en zijn vroegere beweringen heeft bevestigd en hieraan heeft toegevoegd dat verzoeker van alle op 29 april na 11.25 uur verrichte metingen (dat wil zeggen vanaf meting 34) enkel de resultaten, doch niet de originele gegevens van de spectrometer van de analysator had overhandigd;

28 dat Malvicini in de nota van 21 oktober 1971 nader heeft verklaard dat verzoeker hem van de sinds het begin van het onderzoek op 28 april, 9.45 uur tot 29 april 11.25 uur verrichte metingen de resultaten tezamen met de printerlijsten van de analysator had overhandigd, doch van 11 van de 14 metingen verricht tussen 29 april 11.35 uur en 30 april, 7.10 uur (metingen 34-47) alleen de resultaten;

29 dat volgens dezelfde nota Malvicini na afloop van het betrokken onderzoek op 30 april, daags daarna op 1 mei in een papiermand een stuk strook van een Olivetti-rekenmachine had gevonden, met daarop de spectrumwaarden van de laatste zes metingen, welke niet overeenkwamen met de door verzoeker opgegeven waarden;

30 dat verzoeker op maandagmorgen 3 mei Malvicini had verzekerd dat de door hem verstrekte gegevens de ongecorrigeerde waarden van de analysator waren, doch geen verklaring kon geven toen Malvicini hem de strook van de rekenmachine liet zien;

31 dat verzoeker dezelfde namiddag had toegegeven dat hij op de resultaten van de laatste zes metingen een correctie had aangebracht, welke was vereist doordat een buisje met het radioactieve mengsel toevallig scheef stond;

32 dat verzoeker tot staving van zijn bewering een nota, vergezeld van een technische bijlage had geschreven;

33 Overwegende dat Malvicini tot slot van genoemde nota beweert dat hij na alle stukken van de printerlijsten van de analysator alsmede de stroken van de Olivetti-rekenmachine te hebben verzameld en de printerlijst stukje voor stukje te hebben gereconstrueerd, had kunnen constateren dat de gegevens van 29 april vanaf 11.35 uur (metingen 34-37) „op even passende wijze" waren gecorrigeerd;

34 Overwegende dat verzoeker toegeeft de resultaten van zijn proeven te hebben gewijzigd, doch alleen wat de laatste zes metingen betreft;

35 Overwegende dat de auteurs van het rapport Boulenger betreffende de door verzoeker van 28 tot 30 april 1971 genomen proeven hebben vastgesteld dat de resultaten van de metingen 1-33 geen aanleiding tot meningsverschillen gaven;

36 dat evenwel de resultaten van de metingen 34-36, verricht op 29 april tussen 11.35 uur een 12.05 uur, niet voorkwamen in de documenten van verzoeker, die deze scheen te hebben weggelaten „omdat zij niet in de gewenste richting gingen";

37 dat de resultaten van de vijf volgende metingen (37-41) alsmede die van de laatste zes metingen waren gewijzigd;

38 Overwegende dat de rapporteurs in hun commentaar op deze wijzigingen vaststellen dat de wijzigingen van de laatste zes metingen in het kader van het onderzoek slechts van beperkt belang zijn;

39 dat de rapporteurs daarentegen constateren dat de drie metingen (34-36) die verzoeker niet had genoemd, en de vijf volgende metingen (37-41) — welker wijziging verzoeker niet had verklaard — beslissend zijn, want worden deze niet weggelaten, respectievelijk gewijzigd, „dan bestaat het onderzochte verschijnsel niet meer";

40 dat in het rapport wordt gesteld dat de overeenstemming tussen de eerste en tweede reeks metingen waarop verzoeker zich beroept en die noodzakelijk lijkt om het bestaan van het betrokken verschijnsel aan te tonen, niet had kunnen bestaan zonder de wijziging van de resultaten der metingen 37-41 en de verdwijning van de resultaten van de metingen 34-36;

41 dat bovendien de beweerde schuine stand van een buisje noch de wijzigingen in de metingen van de tweede dag, noch het gebruik van zeer verschillende correctiefactoren, in plaats van een enkele op alle metingen toegepaste factor, rechtvaardigt;

42 dat de rapporteurs van mening zijn dat wetenschappelijk gezien de hantering van dergelijke „gecorrigeerde" resultaten om daarmee het effect aan te tonen dat men wenst waar te nemen, een ware vervalsing vormt;

43 Overwegende dat ook in het rapport van de interne administratieve commissie wordt geconstateerd dat de metingen 37-41 belangrijk zijn voor de vaststelling van het door verzoeker genoemde verschijnsel;

44 dat volgens het rapport verzoeker op de desbetreffende vraag van deze commissie heeft ontkend dat de op de registratiestrook van de Olivetti-rekenmachine afgedrukte berekeningen door hemzelf zijn verricht;

45 dat hij bovendien zou hebben gezegd dat iedereen zeer gemakkelijk dergelijke aantekeningen kan namaken;

46 dat de commissie van onderzoek evenwel zegt te hebben vastgesteld dat de waarden op de door Malvicini overgelegde printerlijsten van de analysator betreffende de bewuste metingen volledig overeenkwamen met die welke voorkwamen op een registratiestrook van een Olivetti-rekenmachine, die door Malvicini ter beschikking van de Commissie was gesteld;

47 dat het volgens de commissie, gelet op de technische middelen die in 1971 in Ispra voorhanden waren, onmogelijk was een dergelijke registratiestrook kunstmatig samen te stellen;

48 dat de commissie derhalve heeft erkend dat de door Malvicini overhandigde strook van de Olivetti-rekenmachine echt was;

49 dat zij heeft geconcludeerd dat de wijzigingen van de resultaten der proeven evenals de opname daarvan door verzoeker in een rapport, wetenschappelijk en beroepsmatig gezien onaanvaardbaar waren zodat de leden van de commissie de tot verzoeker gerichte scherpe kritiek gerechtvaardigd achten;

50 Overwegende dat het aanvullend rapport van 29 december 1975 betrekking heeft op proeven in Mol van dezelfde soort als die welke verzoeker en Malvicini in april 1971 hadden verricht;

51 dat dit rapport evenals het antwoord daarop van verzoeker van zuiver wetenschappelijke aard zijn, zodat zij voor de oplossing van de onderhavige zaak van geen belang zijn;

52 dat immers niet de wetenschappelijke waarde van de omstreden proeven behoeft te worden onderzocht, doch alleen moet worden nagegaan of de beschuldigingen van vervalsing of oneerlijk gedrag gerechtvaardigd zijn;

53 Overwegende dat het rapport van het Centrum te Mol van 26 april 1976 een aanvulling op de twee voorafgaande rapporten van deze instelling vormt;

54 dat bij dit aanvullend rapport een fotocopie is gevoegd van het met de hand geschreven rapport dat verzoeker tijdens de proeven van 28 tot 30 april 1971 heeft opgemaakt en daarna aan Malvicini heeft gezonden;

55 dat de rapporteurs hun mening bevestigen dat niet valt te betwijfelen dat de betrokken stroken echt betrekking hebben op de door verzoeker van 28 tot 30 april 1971 verrichte proeven;

56 Overwegende dat de Commissie weliswaar kan worden verweten uitzonderlijk traag te zijn geweest bij de uitvoering van haar verplichting het door het Hof bij zijn arrest van 11 juli 1974 voorgeschreven onderzoek in te stellen, doch dat verzoeker door deze vertraging geen schade heeft geleden aangezien de uitslag van het onderzoek duidelijk ongunstig voor hem is;

57 Overwegende echter dat verzoeker met name heeft opgemerkt dat noch de interne administratieve commissie, noch de auteurs van het rapport Boulenger de rechten van de verdediging hebben geëerbiedigd;

58 dat zij op eenzijdige wijze te werk zouden zijn gegaan zonder hem in staat te stellen de stukken waarop hun onderzoeken betrekking hadden, te onderzoeken, te identificeren en eventueel te copiëren en zonder hem de mogelijkheid te bieden zijn standpunt te verdedigen;

59 dat zij zich met name hoofdzakelijk zouden hebben gebaseerd op een der stroken van de multikanale analysator, waarvan de echtheid door verzoeker was betwist;

60 Overwegende dat verweerster tijdens het delicate onderzoek waarmee zij was belast, verzoeker afdoende garanties behoorde te bieden;

61 dat uit een brief van 15 januari 1975 van de gemachtigde van de Commissie aan de advocaat van verzoeker blijkt dat de Commissie bereid was verzoeker op passende wijze aan de werkzaamheden van de deskundigen te laten deelnemen;

62 dat, waar verzoeker van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, de niet-contradictoire aard van het onderzoek aan verzoeker zelf moet worden geweten en bijgevolg het Hof niet kan beroven van de mogelijkheid de technische rapporten te beoordelen in het kader van alle bewijsmiddelen waarop het eindoordeel gegrond moet zijn;

63 Overwegende dat verzoeker heeft verklaard de laatste zes resultaten van de proeven te hebben gewijzigd door toepassing van correctiecoëfficiënten om rekening te houden met de toevallige verplaatsing van een buisje in het proefapparaat;

64 dat niet is bestreden dat hij zijn chef bij de overlegging van het resultaat van zijn proeven niet van deze wijziging van de onderzoekgegevens op de hoogte heeft gesteld en dat de toepassing van correctiecoëfficiënten eerst aan Malvicini werd meegedeeld nadat deze twijfels had geuit betreffende de door verzoeker overgelegde resultaten;

65 dat deze handelwijze reeds aanleiding geeft tot twijfels vanuit een oogpunt van wetenschappelijke methodiek – die waarschijnlijk had genoopt tot een herhaling van de proeven waarvan het normale verloop was gestoord – doch dat het gedrag van verzoeker zeker laakbaar is met het oog op de plicht tot loyaliteit die een wetenschappelijk onderzoeker ten opzichte van zijn chef heeft;

66 dat verzoeker immers de verplichting had hem terstond volledig op de hoogte te stellen van het verloop van zijn proeven, zonder de elementen die eventueel twijfel over de verkregen resultaten konden doen rijzen, te verbergen;

67 dat deze gedraging van verzoeker op zichzelf reeds de door Malvicini in de eerste beoordeling in de nota van 4 mei 1971 geuite en nadien bevestigde verdenkingen kan rechtvaardigen;

68 Overwegende voorts dat het in de loop van de procedure steeds duidelijker is geworden dat verzoekers verweer in hoofdzaak bestaat in de ontkenning van de echtheid der printerlijsten van de analysator betreffende de metingen 37-41, die Malvicini in de papiermanden van het GCO te Ispra beweert te hebben gevonden;

69 dat, indien de bovengenoemde lijsten echt zijn, de in de geschreven nota van verzoeker aan Malvicini vervatte resultaten moeten zijn vervalst, zodat de door de laatste tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen gerechtvaardigd zouden zijn;

70 dat derhalve de beoordeling in de eerste plaats betrekking moet hebben op de factoren die van invloed zijn op deze voor de afloop van het geding fundamentele vraag;

71 Overwegende dat de Commissie heeft gewezen op het, overigens in bovengenoemde rapporten bevestigde, feit, dat voor xenon 133, een van de beide tijdens het onderzoek van verzoeker geanalyseerde gassen, de op de betrokken stroken geregistreerde waarden, na aftrek van het achtergrondgeluid van de voor het onderzoek gebruikte apparatuur, op enkele cijfers na overeenkwamen met de door verzoeker in zijn rapport aan de directeur van het GCO overgelegde resultaten;

72 dat daarentegen voor het andere gas, xenon 131, deze overeenkomst niet zou bestaan;

73 dat verzoeker in de eerste plaats heeft betoogd dat deze waarden betrekking hadden op een ander onderzoek dan het zijne of een vervalsing vormden;

74 dat er volgens de Commissie en de deskundigen van het Centrum te Mol slechts een uiterst geringe kans is om door middel van de afdrukmachine voor xenon 133 een resultaat na te maken dat overeenkomt met het tijdens het onderzoek van verzoeker verkregen resultaat;

75 Overwegende dat verzoeker in verschillende opzichten de overeenkomst tussen de op de stroken geregistreerde waarden voor xenon 133 en de in zijn rapport opgegeven resultaten heeft bestreden;

76 dat hij een cijfer op de stroken in de kolom van de honderdtallen in twijfel heeft getrokken met de opmerking dat dit cijfer als een nul en als een negen kon worden gelezen;

77 dat evenwel uit een onderzoek van deze stroken, in het kader van het normale verloop van de curve die het betrokken oplossingsverschijnsel weergeeft, blijkt dat het door de auteurs van het rapport Boulenger in aanmerking genomen cijfer juist is en dat het bovendien overeenkomt met het aanvankelijk door verzoeker zelf aangegeven cijfer;

78 Overwegende dat verzoeker de door de Commissie geraadpleegde deskundigen ervan beschuldigt, misbruik te hebben gemaakt van de beoordelingsvrijheid, voortvloeiend uit de moeilijke leesbaarheid van bepaalde cijfers in de kolom van de eenheden als gevolg van een mechanisch defect van de afdrukmachine, om een onbestaande overeenkomst tussen de resultaten op de strook en de in het rapport van verzoeker aangegeven resultaten aan te tonen;

79 dat de deskundigen evenwel voor de onleesbare cijfers steeds de gemiddelde waarde 5 hebben aangehouden;

80 dat de Commissie heeft aangetoond dat indien men voor elk onleesbaar cijfer de 1 of de 9 (de grenswaarde) kiest, zodat men de uiterste resultaten verkrijgt, de in verzoekers rapport van 7 mei 1971 aangegeven waarden steeds binnen deze beide grenzen blijven;

81 dat, toen verzoeker op grond van deze „grenswaardenmethode" andere cijfers voorlegde, de Commissie heeft opgemerkt dat het verschil is te wijten aan het feit dat verzoeker niet de vaste factor had afgetrokken in verband met het „achtergrondgeluid" van de apparatuur, terwijl hij deze factor wel had afgetrokken bij zijn analyse van de gegevens van de proeven;

82 dat verzoeker in zijn opmerkingen, gevoegd bij de brief van zijn advocaat van 6 december 1976, weliswaar heeft ontkend deze factor in zijn technische bij-

lage van 7 mei 1971 te hebben afgetrokken, doch dat zulks lijnrecht in strijd is met de beweringen van verzoeker op bladzijde 2 van de technische bijlage;

83 Overwegende dat de Commissie ten slotte, om de echtheid van de stroken te bewijzen, op enkele met de hand hierop geschreven aantekeningen heeft gewezen die grotendeels van verzoeker zelf afkomstig zouden zijn;

84 dat zij tevens de aandacht heeft gevestigd op het feit dat de verschillende stukken strook tot dezelfde rol behoren omdat de respectieve marges van deze stukken onderling overeenkomen;

85 dat verzoeker zowel tijdens de schriftelijke als tijdens de mondelinge behandeling heeft ontkend de met de hand geschreven aantekeningen te hebben gemaakt;

86 Overwegende dat het Hof met het oog op de geschilpunten tussen de partijen ten aanzien van de feiten, krachtens artikel 60 van het Reglement voor de procesvoering heeft besloten verzoeker persoonlijk te doen verschijnen en vier getuigen, de heren Malvicini, Benco, Dominici en Collard te horen;

87 dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid over deze verhoren schriftelijke opmerkingen in te dienen;

88 Overwegende dat Malvicini tijdens het getuigenverhoor een volkomen bevredigende verklaring heeft gegeven van de redenen waarom een periode van zes maanden was verstreken tussen de ontdekking van de stroken en de uitbreiding van de beschuldigingen van vervalsing in zijn nota van 21 oktober 1971;

89 dat deze redenen, die hoofdzakelijk gelegen waren in de door de afwezigheid van verzoeker wegens opname in een ziekenhuis en vervolgens wegens vakantie, ontstane moeilijkheden, in de schriftelijke opmerkingen van verzoeker geenszins in twijfel zijn getrokken;

90 Overwegende dat uit de verklaringen van getuigen Benco, Dominici en Malvicini blijkt dat, in tegenstelling tot verzoekers bewering dat op 26 en 27 april

1971 geen onderzoek was verricht, een dergelijk onderzoek door Malvicini wel was verricht en dat verzoeker daarvan op de hoogte was;

91 dat verzoeker heeft toegegeven op de hoogte te zijn geweest van de door Malvicini genomen „voorproeven";

92 Overwegende dat verzoeker tijdens de mondelinge instructie heeft betoogd dat hij het xenongas 131 had geprepareerd en vervolgens had gemengd met het van het Centrum te Mol afkomstige xenon 133;

93 dat hij daarentegen in zijn bovengenoemde technische bijlage had beweerd dat het mengsel hem in reeds geprepareerde toestand door het Centrum te Mol was geleverd;

94 dat deze bewering wordt bevestigd door de verklaringen van getuigen Collard en Dominici;

95 Overwegende dat verzoeker mondeling heeft beweerd dat hij op donderdagochtend 29 april de gassen ongeveer 1 uur had laten „borrelen" terwijl hij in zijn schriftelijk rapport had aangegeven dat dit proces 10 tot 15 minuten had geduurd;

96 dat hij desgevraagd heeft verklaard dat deze laatste opgave slechts een schatting en zonder belang was;

97 dat deze verklaring evenwel niet aanvaardbaar is, aangezien men de duur van dit proces precies moest kennen om de waarde van het „achtergrondgeluid" te kunnen berekenen;

98 Overwegende dat verzoeker in zijn met de hand geschreven rapport aan Malvicini heeft beweerd dat hij ter compensatie van de afwijking door een toevallige verplaatsing van een buisje, een correctiecoëfficiënt op de resultaten betreffende het xenon 131, doch niet op die van het xenon 133 had toegepast;

99 dat hij echter in zijn latere rapport aan de directeur-generaal van het GCO heeft geschreven de correctiecoëfficiënt op beide gassen te hebben toegepast,

waardoor, zoals verzoeker in zijn getuigenverklaring heeft moeten erkennen, aan het betrokken proces elke betekenis was ontnomen;

100 Overwegende dat verzoeker ten aanzien van de door hem verrichte metingen heeft beweerd, dat hij bij de berekening van de resultaten der proeven, ter compensatie van het mechanisch defect van de afdrukmachine betreffende de kolom der eenheden, het onleesbare cijfer soms door een 1, dan weer door een 9 heeft vervangen, zonder te verklaren waarom hij nu eens de ene, en dan weer de andere methode heeft gekozen;

101 dat echter uit een onderzoek van de niet bestreden stroken en van de door verzoeker in zijn rapport gehanteerde cijfers blijkt dat hij het ontbrekende cijfer voortdurend door de gemiddelde waarde 5 heeft vervangen;

102 Overwegende ten slotte dat verzoeker tijdens zijn verklaring ter terechtzitting voor het eerst heeft toegegeven dat enkele geschreven aantekeningen op de stroken betreffende metingen tussen de nummers 37-41 van zijn hand zouden kunnen zijn;

103 dat deze bekentenis tegelijkertijd de uit de fysieke gelijkenis van de niet-omstreden stroken met de omstreden stroken te trekken conclusies versterkt en verzoekers bewering verzwakt dat deze betrekking hadden op een ander onderzoek of zelfs het resultaat van namaak vormden;

104 Overwegende dat uit het geheel dezer overwegingen volgt dat de onjuistheden en tegenstrijdigheden die in de loop van de procedure geleidelijk in de argumenten van verzoeker aan de dag zijn getreden, de in wezen steeds door Malvicini gegeven versie van de litigieuze feiten slechts versterken en de bewijskracht van de door de Commissie overgelegde rapporten, met name de door de deskundigen van het Centrum te Mol en de administratieve commissie van onderzoek opgemaakte rapporten, bevestigen;

105 dat de Commissie derhalve rechtens genoegzaam heeft aangetoond dat het gedrag van verzoeker de door zijn chef zowel in de nota van 4 mei 1971 als in die van 21 oktober 1971 tegen hem ingebrachte beschuldigingen rechtvaardigde;

106 dat derhalve, daar de Commissie artikel 24 van het Statuut niet ten nadele van verzoeker heeft geschonden, verzoekers eis tot nietigverklaring van de stil-

zwijgende afwijzing door de Commissie van zijn klacht van 26 november 1973, ongegrond moet worden verklaard;

107 dat bijgevolg verzoekers vordering, strekkende tot schadevergoeding wegens de tegen hem ingebrachte beschuldigingen, moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

108 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

109 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

110 dat voorts het getuigenverhoor noodzakelijk is geworden wegens de meningsverschillen tussen partijen betreffende bepaalde feiten en verzoeker in het ongelijk is gesteld, zodat hij moet worden verwezen in de kosten van het getuigenverhoor;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. **verwerpt het beroep;**
2. **verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen;**
3. **verwijst verzoeker in de kosten van het getuigenverhoor.**

Pescatore Mackenzie Stuart Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zeven juli negentienhonderdzevenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Tweede Kamer

P. Pescatore